

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Miodrag Gašić Gale

Razgovor sa Miodragom Gašićem Galom, obavljen je 23. februara 2020. godine, u domu porodice Gašić, koja živi u Ulici Janka Veselinovića broj 67. Razgovor smo počeli u nekadašnjoj sobi njegove ćerke, koja je sada Miodragov atelje, nastavili u dnevnom boravku uz računar, a završili u trpezariji uz komšijsko kafenanje i priču o životu ovog svojevrnog umetnika. Miodrag Gašić poznati šabački harmonikaš, slikar, sajkupljač izvornih i komponovanih pesama, aktivan je penzioner još od 2013. godine. O svom životu, a prošlosti pogotovo je vrlo rado govorio. Povremeno je gubio nit misli, ali se isto tako brzo vraćao na ono što je želeo da saopšti. Stekla sam utisak da je o svom bogatom životu mogao da priča još, da se tokom razgovora prisećao nekih detalja i da je što više želeo da kaže o sebi, o svom životu nekada, ali i sada.

Miodrag Gašić rođen je u Šapcu, odrastao u Zorkinoj koloniji koja više ne postoji, uz tristotinak druge radničke dece. Nadiamak Gale nasledio je od oca Obrada, požrtvovanog radnika Hemijske industrije „Zorka“. Umetničku crtu nasledio je od dede Živana frulaša, kao i od mamae Milene koja je lepo pevala. U koloniji pred zadivljenim dečijim pogledima izvukao je i prve zvuke iz harmonike od koje se nije razdvajao do penzionisanja. Sve što je kao muzičar postigao, Miodrag uz zahvalnost duguje šabačkom Rusu muzičaru i horovođi, Sergiju Krasovskom, svom jedinom učitelju. Muzičku karijeru počeo je u orkestru koji je napravio sa drugarima iz komšiluka, a zatim je nastavio u KUD Abrašević, „Zorkinom „ orkestru. Iz tog sastava stvorio je muzički „Uragan“. Gala i njegove kolege slušali su po celoj Jugoslaviji tokom nastupa sa grupom „Cvaka cvak“, a zatim je sa prijateljima stvorio „Sa-sa“. Ponosan je na mlade harmonikaše koje je privatno spremao i koji su kruna njegovog pedagoško muzičkog rada. Snimak sa jednog od nastupa se može videti na linku:

<https://www.facebook.com/100016508504662/videos/610182159542062/> , autor muzike i kompozicije „Stari gradić pokraj Save“ je Miodrag Gašić.

Nakon OŠ „Janko Veselinović“ završio je Pedagošku akademiju i stekao diplomu nastavnika razredne nastave. Nažalost u struci direktno nikada nije radio. Radni vek počeo je u „Zorki“, kao portir, potom kao referent za obrazovanje i kulturu, a završio je kao stručni saradnik u fabričkom sindikatu. Društveno politički angažman u Savezu komunista započeo je u Puli, ali neslavno završio u svom rodnom gradu. Mnogo godina kasnije uvideće da se sve desilo sa nekim razlogom, ali dobro po njega.

Sakupio je oko 900 pesama i likovno opremio devet svezaka. Prvu koju je zapisao i ilustrovao bila je „Angelina“. Učinio je to zbog srednjoškolske ljubavi, koja je krunisna brakom i ćerkom Gordanom.

Njegovim odlaskom u penziju i harmonika je otišla na zasluženi odmor. Danas muziku sluša svakodnevno, ali smo na radiju i uz cvrkut četiri kanarinca. Uz muziku stan u kome živi sa suprugom Angelinom počeo je da ispunjava i miris terpentina i boja. Penzionerske dane ispunjava stavrajući nadrealni umetnički svet oživljavajući staru Srbiju i prohujala vremena. I dok na platno nanosi boju seća se nastavnika Novice Popovića, izuzetnog likovnog pedagoga Igora Belohlaveka od koji je dobio široko znanje o likovnom stvaralaštvu i osnovu za rad. Svemu ostalom, posebno koloritu, naučio ga je profesor Marinko Marković.

Posebno je Miodrag ponosan na kvizove znanja, na kojima je njegova škola uvek bila pri vrhu, ali pamti i kada je javno naslikao karikaturu „Repetaš“. Za Šabački Narodni muzej crtao je arheološke iskopine i tako obezbeđivao džeparac sebi i svojoj Angelini.

Za štafelajom je od 2012. godine, kada se i posvetio slikarstvu i priključio Udruženju likovnih stvaralaca Šapca. Ljubavi iz detinjstva se vratio učlanivši se u „Krug 10“. U maloj skupini svojih vršnjaka brzo je postao „tehniko“ i „šef“, nezamenljiv u oraganizaciji izložbi. Čalnovi kruga maštovnjaka podstiču ga na dokazivanje i daju vetar u leđa.

Prva samostalna izložba desila se u njegovoj 66 godini života. Bila je to svojevrsna slikarska retrospektiva Miodraga Gašića, ujedno i njegov san o zemlji u kojoj će jednog dana biti divno. Među 50 izloženih slika bila je i „Kapija đачke ljubavi“, ona u kojoj je slikar sanjao sa suprugom Angelinom zajednički život. Nit koja spaja ove dve osobe Angelinu i Gala, toliko je jaka i za Miodrga inspiracija koja traje godinama. Zatim su usledile brojne grupne likovne postavke. Debi na međunarodnoj sceni imao je u Balatonu u mađarskoj na Četvrtoj međunarodnoj izložbi minijaturu, a zatim je put Kanade u Kvebek otputovala još jedna njegova slika. Bogatoj umetničkoj biografiji nema kraja, ispisuje se svakodnevno i planira se kao da je život tek počeo. Jedno novo, treće doba u koje je Miodrag Gašić zakoračio ispunjeno je, aktivno, maštovito i kreativno. O tome potvrđuje i kroz virtuelni svet: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100016508504662> , ali i kao administrator stranice Kruga 10: <https://www.facebook.com/krug10/> .

Miodrag Gašić Gale moj je sused od kada sam se doselila u zgradu u kojoj on živi na sedmom, a ja na desetom spratu. Nismo se upoznali u zgradi, nego u „Krug 10“, gde sam ja realizovala radionicu „Slikanje koncem“. Bilo je veliko iznenađenje kada smo utvrdili da živimo u istoj zgradi. Od tada mene Gale obaveštava o događajima u krugu njegovih vršnjaka, ja njega o ostalim kulturno umetničkim zbivanjima u gradu. Prošlog leta, prilikom slučajnog susreta, skrušeno mi je saopštio da je njegova Angelina bolesna. Takvu tugu nisam do tada

videla. Uzajamna su podrška jedno drugom i nikada se ne razdvajaju, pa iako Angelina nema sklonosti prema slikanju, uvek je sa njime na izložbama sa činijom punom kolača. Tako su me i dočekali u svom domu, gostoprimstvo je kao i uvek bilo neizostavno. I razgovor je bio u skladu višedecenijskog zajedničkog života, kada Gale ne može da se seti nekog imena, datuma, toka događaja, Angelina je tu da ga podseti. A Gale zahvalnost iskazuje pogledom ili zagrljajem.

Nakon viščasovnog druženja sa ovim divnim parom, sa mojim susedima, pozelela sam da i sama jednoga dana u starosti uživam na taj način. Zaključak, nešto se novo naučilo, ne mora starost biti ni tužna, ni ružna, bitno je da se nađe mera i smisao življenja, a zadovoljstvo je onda neizostvano.

U Šapcu, 2020.

Suzana Lazarević